

Marko Kravos

Mehčanje kamna

Modro seme

Prideš na svet
živeti, sanjati, v pamet zlagati,
kot vrabec na cesti.

Velik, prevelik je ta planet
in vse bolj nor.
Strašen. Prestrašen svet.

Stisneš ga v pest,
v pesti brinova jagoda,
sočutna in modra.
Ko roko razpreš, se zdani,
ko dlan zapreš,
se v bobku škrat oglaš.

Brin diši. Potem se iz rok
skotrlja, pade na kamnita tla.
V zrnju sveta trojica:
trnuljčica, veter, samorog.
In ko seme odžene,
bomo vrabci spet naokrog.

Senca

Senca je zjutraj dolga in ostra.
Somerna s senco človeka
proti kraju dneva.
Ob svitu kaže na rdeči zahod,
zvečer rine v jutrovo smer.

Dolžina in smer sta od sonca:
kam in kod v nočni mir.
Senca je zbegana ovca,
beži pred lučjo,
kot da je zver.

Mehčanje kamna

Morda se je Bog, ko je počel svoja dela,
ko je spočenjal svet in napravil prvi red,
ustavil že drugi dan.

Zdaj še počiva, posluša svoja rajska glasbila.
Medtem se čez Zemljo razprostira živ kamen:
sprešana magma ameb, tisoče skrknjenih glav.

Kdaj pride tretji dan, kdaj vdihne Stvarnik stvarjem
še veselje? Do kdaj bodo kamni goli, brez dlake?
s hrapavo skorjo, brez rok za božanje, za rahle igre?

To bo čudež veliki, ko se mlin sveta zavrti,
ko se površni Bog spet zaljubi, vznemiri ob delu,
in bo dišalo po znoju, semenu, moškату.

Kremen bo plesal z granitom, apnenec z opoko,
davnina bo hodila z novim jutrom pod roko.
Iz otrplega vodovja vznikne rodovitna novina.

In iznad obzorja bo zavihrala beseda,
samota bo zbrala moč in postala vedrina.
Beseda kot moč in modrina.

Kot mačka, kot pes

Kot mačka, kot pes
vedno na svojem mestu:
ljubiti dom in red,
biti zvest?

Javna dolžnost ni modrost,
je sama koža in kost.
Le mesečina spočne
zaokroženi svet.

Jemljem si čas:
leva noga lovi minute,
z desno dohajam ure
prek belih cest.

Z luno imam razmerje,
in vsakih sedem noči
se mi drugače smeje.
Času čast. Moj čas je lep.

In ko se izteče rok,
pride zadoščen smehljaj,
pride udobni mlaj
kot spočiten prosti tek.

Dišavnice

romanca

ob jutranjem svitu
na rjuhi iz sivke
lepa in slepa in
ah, ena sama zadrega
bila je bila, ljubezen prva

moja druga ljubica
spod rožmarina zrasla
veliko časa si vzameva
pa nisva daleč prišla
kot pes in mačka

temno diši, nič ne kali
lovor pod pažduho
z gnezdivko mojo
zdrsneva v tretje slovo
v tretje gre rado

še traja ljubezen sedanja
od timjana, od šetraja
moja-moja zadnja-edina
iz spozabe spredena
iz svile spomina

brez duha in sluha pride še
pride jantarni hip, jalovina
čakam te, brezsrečna ura
z novčičem za ljubezen
pod jezikom iz pelina

Sirota brez mame

pamflet ob filmu *Il cuore nel pozzo**

Najlepša, najboljša mama,
mama mia – mama moja,
vsaka mama je ena sama!

Moja mama ne bi nikoli rodila
črnuha – smrduha, bedaka hudobnega.
Potem ne bi bila nikoli več moja mama.

Je sploh kje na svetu mama,
ki ji je Menia sin?
Take junake klonirajo,
tako da v epruveti kombinirajo
2000-letno plesen s tržaško rjo
in mačji drek in toplogredni plin.

** K filmu še to:*

Zob za zob,
danes zobobol,
jutri nov pokol?
Je tvoj grob
širok dovolj še zame,
nasmejani Ivan Rob?

O vremenu

Z neba pade dež, in tudi sneg in toča:
veliko ljudi poduši prehlad in revma
ali spodnese spolzka cesta.
Mrtvi kot mrtvi so vsi nedolžni.

Je vremenska kronika tudi
pozabljena travma iz zgodovine?
So oblaki barbarska horda
slovanskega izvora?

Miš in slon. Kdo bo koga?
Miš predano grize in vrta, slon
se nedolžno pase in v jamo pade.
Največji problem so kraška brezna.

Ma kaj dela slon z okli na Krasu!?
ma kaj dela pod zemljo miš!?
Ima samo slon svoj spomin?
Ima miš pravico do zob in življenja?

NAGLAS na EM

Ostrivec, krativec,
cirkumfleks.
Ne alfa ne omega,
malo potem, malo predtem,
nekaj vmes, neki medmet,
ločilo, vezaj,
naglas in znak
med alfa in omega,
kot M kot iMe kot Marko.

Ostrivec, krativec,
krucifuks!
Kamen mejnik,
kamen nagrobnik,
kamen spokornik
je mrzel in nem.
Naglašeni eM
je živ.